

25. Luku —Nina palasi asemalle jokseenkin tyytyväisenä, hänellä oli lausunnot niin Keijo Korkilta kuin Anna Huikalta. Juuri kun tämä oli kirjoittamassa lausuntoja puhtaaksi, Visa porhalsi tämän työhuoneeseen, kysyvä ilme kasvoillaan. Nina katseli esimiästään hetken, kunnes tämä kysyi. —Saitko lausunnot? —Totta kai sain, niiltä osin tapaus on loppuun käsitelty. —Mitä tarkoitat? —Tarkoitin, että on vielä parijuttua selvittämättä. —Mitkä jutut? —Marketta Juntin kuuleminen. —Entä se toinen juttu? —Senkin aika tulee kyllä. Nina sanoi. —Milloin Marketta Juntin kuuleminen on tarkoitus suorittaa? —Ajattelin huomista päivää. —Markettahan on vielä toipilaana. Visa sanoi. —Koska olet huolissasi Marketan hyvin voinnista, niin sinä saat lykätä häntä rullatuolissa. —Oletko järjiltäsi. —Minun järjen juoksussa ei ole mitään vikaa. Visa pyyhki hikeä otsaltaan, vaihtaen asentoaan vähän väliä. —Oletko aivan varma? Sitä paitsi, hänellä ei ole ollut mahdollisuutta järjestää apuria itselleen? —Mihin hän sitä tarvitsee? en aio kuulustella häntä, koska näytöt ovat riittävät kahdeksan vuoden tuomioon muutenkin. —Ilmoitan hänelle seikat joita, tulen esittämään syyttäjälle joka sitten tekee omat ratkaisun. —Hänellä on oikeus avustajaan. Visa yritti änkyttää. —Koska olet noin huolissasi, niin sinä saat toimia todistajana ja avustajana tilaisuudessa. Visa nuolaisi huuliaan, sipaisten sitten tukkaansa. Nina katsoi hermostunutta esimiästään. —Jollei sinulla ole muuta, niin tahtoisin jatkaa nyt töitäni. Nina sanoi, jolloin Visa ymmärsi poistua. 26.luku Marketta Juntti istui pyörätuolissa näpräten käsiään hermostuneesti. Nina saapui asiallisen aistikkaasti pukeutuneena. Marketta katseli tätä kuin sonni punaista veräjää. —Huora, seuraavan kerran en ammu ohi. kirosi nainen Ninalle, joka ei ottanut kuuleviin korviin. —Mitä hittoa tässä odotetaan? Marketta kirosi. —Onko kiire istumaan? voin sanoa, että pääset kyllä ja saat istua täysin rauhassa muutaman vuoden. —Odotamme hetken että avustajasi tulee painalle. —Mitä helvettiä, eihän minulla ole avustajaa. nainen sanoi. —Odotan Visa Koivua paikalle. —Mitä hän tähän liittyy? —Kyllä kai sinä tiedät sen, onhan hän sinun potilaasi ja rakastajasi. —Asiaton huomautus! Nainen sähköitti. —Sehän nähdään. Samalla hetkellä ovi avautui Visan saapuessa paikalle. —No niin aloitetaan, pyydän läsnä olevia asettumaan ja kuuntelemaan tarkasti, esitän asianomaiselle ne seikat joita tulen esittämään syyttäjälle aikanaan. —Marketta Junttia tulen esittämään todennäköisin perustein seuraavista rikoksista. —Miehensä Johannes Juntin surmaamisesta Hotelli sarastuksessa. Tutkimuksissa on ilmennyt seuraavia seikkoja. Asianomainen henkilö Marketta Juntti oli antanut toimeksiannon, seuraaville henkilöille. Keijo Korkki ja Anna Huikka, joihin henkilöllä oli potilassuhde. Toimeksiannon mukaan kyseisten henkilöiden tehtävänä oli houkutella surmattu henkilö hotellihuoneeseen, jonka oli varannut asianomainen henkilö Marketta Juntti. —Asianomainen henkilö maksoi toimeksiannosta kymmenentuhatta euroa. Asianomainen henkilö suoritti kylmäverisenteon painamalla injektioruiskulla ilmakuplan uhrin verenkiertoon. Todennäköinen syy sydänkohtauksen kaltainen olotila, ilmaembolia. —Lisäksi tulen esittämään Marketta Junttia kahden henkilön harkitusta murhan suunnittelusta sekä virkavallan edustajaa kohtaan kohdistuneesta murhayrityksestä sekä törkeästä ampuma-ase rikoksesta. Lisäksi tulen esittämään huumausaineiden hallussapidosta sekä levityksestä ja lahjonnan ottamisesta. Tässä vaiheessa Visa ei enää malttanut olla hiljaa. —Raskaita syytteitä etsivä, pitää olla näyttöjä? —Tulen niihin kyllä. Nina sanoi, kaivaen erään kuvan kansiostaan, näyttäen kuvaa naiselle ja Visalle. —Tunnistako kuka on kuvassa? Nina kysyi Marketalta. —Kieltäydyn vastaamasta. Marketta sanoi, Visan yhtyessä naisen sanoiin. —Etsivä muistaa asemansa, tämä ei ole kuulustelu. —Hyvä on, minä kerron, kuvassa on poikasi Kimmo Aro, ensimmäisestä liitosta, huumepääällikkö Hannes Aron kanssa. Visa ei ollut uskoa korviaan. Johannes Juntin murhan motiivi oli siinä, ettei Johannes Juntti ottanut seitsemänkymmenenviidentuhannen euron osinkoa itselleen siitä, ettei olisi ajanut syytettä poikaasi Kimmo Aroa vastaan, minkä vuoksi

surmasit Johannes Juntin. Luulit saavasi osingon itsellesi, ikävä kyllä sellaista ei koskaan Juntilla ollutkaan. —Tämä kaikki on pelkkää olettamusta. Visa sanoi. —Nyt läpi umpeen, sinun aikasi tulee myös. Hotellihuoneesta löytyi savukkeen tumpit, jotka ovat täsmälleen samoja kuin mitä itse käytät, vaniljasikareita. Ihmettelette varmaan kuinka pääsin jäljillenne? —Jäljillemme? Visa kysyi ihmetellen. —Niin, kun olin toimistossasi, vaatteistasi tuli vaniljasikarin ja Coco Chanel no.5 tuoksu, tuoksu jota käyttää, ainoastaan eräs henkilö, te Marketta Juntti. —Samalla tajusin, että Visa on potilaasi ja rakastajasi. —Tämähän on järjetöntä. Visa sanoi. —Ei tämä vielä mitään, seuraavan verrattuna, sillä Klaus Koivu, Visa Koivun isä, on myös ollut innokas Marketan sängyn lämmittäjä. —Jumalauta etsivä tämä menee liian pitkälle, Visa sähähti. —Voit uskoa, että pitemmälle vielä menee, tällä kertaa sinua ei pelasta itse pappa Koivukaan, vaikka onkin isokiho, jonka ansiosta olet saanut pitää pallisi. Visa ja Marketta olivat kumpikin kalman kalpeita, kun Nina teki selvitystä. —Saattakaa nainen ulos. Sen sanottuaan Nina tuli Marketan viereen ja kuiskaisi. —Seuraavan kerran en ammu enää jalkaan, muista se. —Vahtimestari tuli sisään ja saattoi Marketta Juntin ulos. Visa teki myös lähtöä. —Sinä et mene minnekään ennen kuin annan luvan. Nina sanoi tiukasti. —Jos luulet että en tiedä, mitä tapahtui kaksikymmentäkaksi vuotta sitten? erehdyt pahemman kerran. —Mimi... mitä tarkoitat? —Älä yritä leikkiä typerää sillä sitä olet muutenkin, tiedät varmasti mitä tarkoitan. Isäsi oli päällikkönä operaatiossa missä eräs henkilö kuoli, nimittäin isäni Paavo Mäkipää, ja minä vannon, että tulen kaivamaan syyllisen esiin vaikka suonsilmästä. Visa nielaisi tyhjää, änkyttäen samalla jotain. —Tuo, tuo on vakava syytös, pitää olla näyttöjä. —Voit uskoa, että kaivan näytöt ja dokumentit esiin ja naulaan ne ahteriisi kiinni. —Mitä aiot tehdä? —Toimitan asiakirjat syyttäjälle, Sinä puolestaan vetäydyt virkatehtävistä ja painut, Pohjoiseen susirajan tuolle puolelle, sinulla on viikko aikaa, aika alkaa nyt. —Voit kertoa isällesi Klaus Koivulle, että tulen selvittämään, mitä tapahtui kaksikymmentäkaksi vuotta sitten. Nina sanoi tuimakatse silmissään. Tuskin Nina oli ehtinyt sanoa lausettaan loppuun, kun Visa oli poistunut huoneesta. Nina istuutui tuoliin. sytyttäen savukkeen palamaan, ajatellen samalla isäänsä. Nina otti medaljongin kaulastaan avaten sitten sen. Medaljongin sisällä oli kuva kastetilaisuudesta. Kuvassa oli hänen vanhempansa ja hän isänsä sylissä, sekä tuntematon mies henkilö virka-asuisena, jota Nina ei tuntenut. Kuva herätti Ninassa tunteita ja kyynel tippa tuli hänen silmään. Samalla hetkellä puhelin soi, Nina mietti hetken ennen kuin vastasi. —Nina Mäkipää Linjan toisesta päästä ei kuulunut hetkeen yhtään mitään, kunnes kuului matala miehen ääni. —Ole varovainen ja suojaa selustasi. —Kuka siellä, mitä tarkoitat? Nina tiedusteli mutta turhaan. Nina tumpasi savukkeen pöydällä olevaan tuhkakuppiin, poistuen sitten huoneesta mennen pukuhuoneen kautta pihalle. Päivä oli ehtinyt iltaan, lyhyt pohjolan valkeus oli vaihtunut pimeydeksi, Nina katseli ylös tuikkivaa tähtitäivästä, hennot lumihuutalet putoilivat leijaillen maahan kun Nina käveli autolleen. "Olipahan taas juttu" ajatteli hän mielessään, tarttuen samalla auton oven kahvaan. Samalla hetkellä terävä isku salpasi tämän hengityksen. Naisetsivä putosi hiljaa polvilleen, josta sitten valuen valkoiseen lumeen. Nina katseli kohti taivasta, tuikkivia tähtiä, kuinka kauniilta ne näyttivätään. Pikku hiljaa tähtienloiste kuitenkin himmeni ja pimeys laskeutui. _____ Tarinan loppu _____ Palaute tarinasta on tervetullutta.